

срѣща не въ сичките сѣвременни бѣлгарски нарѣчия.

Старобѣлгарските сѣгласни букви и звукове въ старите рѣкописе, които не сѣ прѣтѣриѣле измѣненія отъ племенните влияния, могатъ да са раздѣлатъ на 4 разрѣда: а) на устни: к, в, п, ф, м и (ѣ); б) на небни: л, н и р; в) на зѣбни: д, з, с, т, ж, ш, ц, ч и (ѡ), и г) на гѣркланни: г, к, х, и (ѣ). Сѣгласните букви са подвѣгаватъ подъ тройно смѣгчение: а) когато са не измѣняватъ звуковете въ други звукове: люгъ и лють (тѣшко-та, трудность); б) когато са промѣнява единъ звукъ на други (лжгъ-лжжнзи), и в) когато са притуря буквата л (лжкж). Първото смѣгчение е обща принадлежностъ на сичките думи, а второто и третото сѣставляватъ исключение само за нѣкои. Тие сѣ: а) гѣркланните букви г, к и х са смѣгчаватъ преди е, і и ѣ (а въ склоненията сѣкога) като преминуватъ въ ж и з, въ ч и ц и въ ш и с (когъ-коже, ко-зѣ, кози; држгъ (колъ)-држжше, држжга (гора, храсталакъ); пророкъ-пророче, пророцѣ, пророци, прорекж, проречеши, прорыци; страхъ-страше, страстѣ, страсти, страшиши, страшнъ); б) зубните д и т преминуватъ така сѣщо въ зѣбни, а именно първата въ дж, а втората въ ц, або на послѣдната буква предшетствуватъ г, к, х и с: присждити-присждж, присждение; прѣтити-прѣтѣж; мьстити-мьщж; могж-мощи (нам. мочти); тѣци-тѣж (тѣк-ти); хотѣти-хощж; в) зѣбните букви з, с и ц преминуватъ въ едноименните съ тѣхъ ж, ш и ч (мажати-мажж; жѣд-